

[Birthe Nielsen]

der ofres store summer på børn fra det 7. år i skolesektoren og senere til dyr specialundervisning, og at samfundet med fordel kunne anvende betydelig større ressourcer på børn fra 0 til 7 år. Man siger også i rapporten, at dagplejen er blevet en nødløsning, og det er derfor dobbelt beklageligt, at socialministeren fremhæver denne pasningsform ved at ligestille dagpleje og daginstitution, og det til trods for at SID på deres kongres netop har anbefalet, at man skulle udbygge dette område. Det har Kvindeligt Arbejderforbund også gjort, og HK har ligeledes anbefalet udbygning af daginstitutionerne.

Hvis man ser f. eks. på den store kvindearbejdsløshed, så viser det sig, at mange kvinder – det er fortrinsvis kvinderne, der lider under arbejdsløsheden – har måttet afslå jobtilbud på grund af manglende børnepasningsmuligheder. 85 pct. af de langtidsledige i Ålborg har f. eks. ikke kunnet modtage det lovmæssige 9 måneders jobtilbud til langtidsledige kvinder. Det viser denne undersøgelse, og den dokumenterer, at en række kvinder i dette område er kraftigst ramt af arbejdsløsheden og må forlade arbejdsmarkedet på grund af børnepasningsproblemer. Der er ca. 20 pct. af de langtidsledige kvinder, der har måttet afslå et jobtilbud på grund af manglende børnepasningsmuligheder. Der er ingen af mændene, der har måttet afslå tilbuddet med samme begrundelse. Ligestillingsrådet har fremhævet det samme, og undersøgelse på undersøgelse viser, at tyngden med hensyn til antallet af langtidsledige, der siger nej tak til et jobtilbud, ligger hos kvinder i alderen fra 25 til 34 år.

En anden ting, jeg godt vil pege på i den forbindelse, er: hvad er der blevet af socialdemokratiets pensionsreform, og hvornår kan vi forvente at den kommer? Vi savner totalt en reformpolitik på dette område, netop fordi der i krisetider er brug for en offensiv socialpolitik. Det er kolossalt vigtigt netop i krisetider ikke at miste fremsynede ideer og nyskabelser, der er behov for nye eksperimenter og alternative forslag. Men det fratager ikke regeringen og kommunerne deres økonomiske ansvar på det sociale område. Vi er i det hele taget i SF meget bekymrede over det, der er ved at ske på dette område, fordi vi mener, at socialdemokratiet har taget et skridt i retning af at afløse det af dem selv indførte solidaritetsprincip med det tidligere,

forhadte transsprincip. Den offentlige debat, der har været ført både før og efter dette skridt, vækker alvorlig bekymring hos os i SF for, at socialdemokratiet er på vej til også på andre områder at ville svigte egne principper om solidaritet til fordel for en privatisering af den kollektive, offentlige sektor. Vi mener, at i det omfang sociale, kulturelle og sundhedsmæssige ydelser bliver stillet vederlagsfrit til rådighed for befolkningen, vil det især komme de svagest stillede grupper til gode. Den ændrede holdning vil medføre øgede kontrolforanstaltninger, mere bureaukrati og flere restriktive hjælpeformer, der især vil ramme de svageste.

Med hensyn til problemerne omkring ydelser til mere velbeslåede personer ligger de ikke så meget i de ydelser som i den skæve indkomst- og formuefordeling og muligheder for skattemæssige manipulationer, og det ændrer den nye socialindkomst ikke noget ved. Det er derfor nødvendigt med en ny skattereform, og jeg vil godt spørge her ved denne lejlighed, hvornår vi kan forvente at vi får denne reform.

Samtidig med alt det har den store, kostbare offentlige sektor så godt som ingen magt, når det drejer sig om indgreb over for samfundets skadevoldende faktorer som arbejdsløshed, højhusejbyggeri og helbredsnedbrydende arbejdsforhold. Det koster samfundet milliardbeløb, at der er 165.000 mennesker arbejdsløse, og med en begrænsning af væksten i den offentlige sektor vil der blive endnu flere arbejdsløse. Det kan ikke bortforklares, at den offentlige sektor bl. a. har den funktion at give kapitalen de bedst mulige vækstbetingelser, herunder at lappe på de skader, fysisk såvel som psykisk, der opstår for arbejdskraften, uden at arbejdsgiveren bliver gjort ansvarlig.

Disse nedskæringer var næppe blevet indført, hvis fagbevægelsen havde gjort sig deres konsekvenser klart. Fagbevægelsen hænger endnu fast i den traditionelle opfattelse, at den alene skal varetage sine medlemmers løn- og arbejdsmæssige interesser. Den indser ikke, i hvor høj grad der er sket forringelser af levevilkårene i en kombination af real-lønsudhuling, skatter, afgifter og sociale og sundhedsmæssige nedskæringer. Først når fagbevægelsen erkender, at den også må stille krav på disse områder, kan vi gøre os håb om, at denne nedtur stopper.